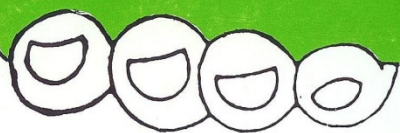

Stütterheim assurantiën bv

al uw
verzekeringen
in één hand

POSTBUS 71831 1008 EA AMSTERDAM
KASTELN STRAAT 114, 1082 EJ AMSTERDAM.
TELEFOON: 020 - 42 55 55

Kampeervereniging

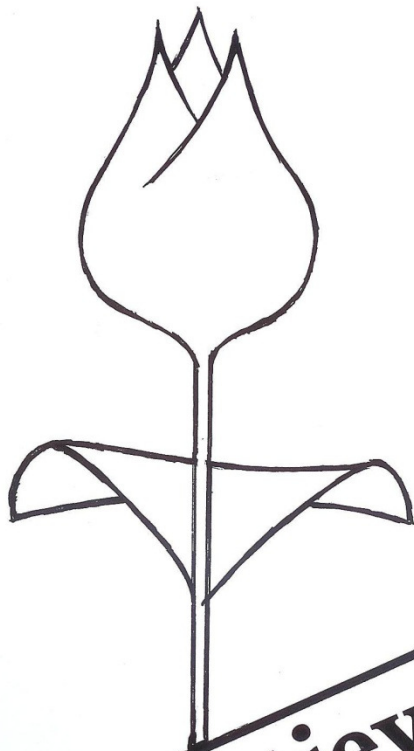
AARDENBURG

1950

1990

BLOEMEN EN PLANTENHANDEL

Piet Muntjewerf

Verl. Voorstraat 76
Wijk aan Zee
Tel. 02517-5863

De historie van ons kampeerterrein in vogelvlucht.

Alhoewel er al voor de oorlog bij mij werd gekampeerd, onder andere door de familie Woerdeman, is mijn terrein pas na de oorlog een kampeerterrein geworden. In begin '46 kwam Frits Zijlstra bij mij met de vraag of hij een zomerhuisje mocht plaatsen. Ik vond dat goed en in dat jaar werden naast het huisje van Frits meerdere huisjes geplaatst. Daar was toen ook de familie Woerdeman bij, die ook een paar maanden kwam kamperen. In dat eerste jaar had ik geen vergunning van de gemeente, maar toen ik het kampeerbedrijf in het jaar daarop groter wilde opzetten, kwamen er problemen. Om een en ander te kunnen realiseren had veel voeten in de aarde. Bij de overheid en VVV was het kamperen nog onbekend, dus dat werd een geloof van burgemeester naar burgemeester. Dit omdat het kampeerterrein in zowel Wijk aan Zee als in Heemskerk lag. Bij beide burgemeesters ben ik meerdere keren geweest en na veel gepraat kreeg ik de vereiste vergunning. Deze vergunning gold toen voor de tijd van 5 jaar. Echter in een later schrijven van de lokale overheid werd gesteld, dat ik de vergunning toch maar ieder jaar moest aanvragen, hetgeen ik dan ook deed. Denk nu niet, dat de huisjes er zo goed uitzagen als nu, want dat is niet het geval. De tenten en huisjes bestonden uit alle soorten materiaal, want bouw materiaal was nog niet veel te koop en als het te koop was, was het voor de meeste mensen veel te duur. Het koken gebeurde op een petroleumstelletje en de verlichting in de huisjes was de olielamp. Slapen deed men op zakken stro. Elk jaar was het vullen van de zakken stro weer een groot feest voor de kinderen, want die mochten de zakken plattrappen. Het water haalde men uit twee pompen, die op verschillende plaatsen op het kamp stonden.

*Om onze spieren te masseren
Want, o, wij voelen ons zoo stijf
Dan kunnen wij weer mannen
Waterhalen en met kinderen spelen
Aardappelen schillen, koffie zetten
Bed opmaken, brood verdelen
En 's morgens om 6 uren
Ligt Moe nog onder dek te gluren
Dan gaan wij weer met de trein
Om op tijd op het werk te zijn
Maar toch wij vinden het zelf fijn
Anders hadden wij er nooit aan begonnen.*

Zo gaat de ontwikkeling van ons kampeerterein verder. De huisjes moeten ieder jaar opgebouwd en afgebroken worden. De huisjes werden 's winters opgeslagen in diverse bollenschuren zoals bij Van der Kolk en op Tussewijk. Later kon dat opslaan dichterbij gebeuren bij Gertenbach en Diepgrond en in een later stadium ook in ons eigen Kees Smithuis. Dit gebouw, dat genoemd is naar een hard werkend bestuurslid, welk te vroeg van ons heen is gegaan. Dit gebouw konden wij kopen met behulp van onze toenmalige voorzitter Gerrit Oude Veldhuis. Deze was toen chef van de Wala en het gebouw was toen atelier. Met behulp van een aantal leden werd het gebouw te Beverwijk afgebroken, vervoerd naar Wijk aan Zee en op de huidige plaats opgebouwd.

Voordat het Kees Smithuis werd gebouwd hadden we al waterleiding. De hoofdkraan zat achter het huisje van de familie Pronk. De eerste leiding bestond uit tyeenleidingen, welke toen juist in opmars kwamen. Na enige jaren werd een waterleiding over het gehele kampeerterein gelegd. Dit was echter een te dun leidingnet. Met etenstijd hadden velen bijna geen water, daar er te weinig druk was. Otto Bruinsma maakte in die dagen veel werk om ook elektra op het terrein te krijgen en met steun van de heer Appelman werd er een bovengronds net vervaardigd. Dit net bestond uit een aantal palen, waarlangs de draden liepen. Vanuit de huisjes liep een kabel, die met de draden werd verbonden, zodat men elektra had. Elk voorjaar werden de huisjes aangesloten en elk najaar werd men afgesloten. Voor de waterleiding gold toen hetzelfde principe. Eind jaren zestig lukte het om permanent te mogen blijven staan. Deze vergunning is mede tot stand gekomen door inspanningen van het toenmalige raadslid dokter Boelen.

In de jaren zeventig werden het waterleiding en elektra net vernieuwd. De waterleiding werd dikker, had dus meer druk en de elektra werd ondergronds gemaakt. Ook werd er een gasleiding aangelegd. Aanvankelijk hadden een aantal leden veel bezwaren tegen de gasleiding. Echter door toedoen van weer de voorzitter Gerrit Oude Veldhuis en het gasbedrijf is er een gasnet gekomen, waar iedereen zijn gemak van heeft. Dan de ontspanning op het kampeerterein. Aanvankelijk werd het klaverjassen bij de kampeerders in de huisjes gedaan. Daar in de meeste huisjes kleine kinderen waren, was er daarom altijd wel oppas te vinden. Dan werden er ook voetbalwedstrijden georganiseerd, zoals tegen kamp Vondeloord, kamp Bakkum en voetbalvereniging Wijk aan Zee. De wedstrijden tegen Wijk aan Zee werden afgewerkt op het voetbalveld van Wijk aan Zee, dat toen op de Dorpsweide lag. Bij die wedstrijden liep het hele kampeerterein uit. Volleybal werd bijna elke avond op het kamp gedaan. Ook werd er veel tegen andere verenigingen gespeeld. Hiervan was Bart Jacobs aanvankelijk de grote animator.

Zo werd er ook veel voor de kinderen gedaan en vele moeders en vaders hielpen daarbij. Later kwamen er ook spelen voor de ouderen, zoals een zeskamp. Zonder de andere harde werkers te kort te willen doen, wil ik toch Ben Heespeelink en Ben Holter noemen als de organisatoren van vele festiviteiten. In eerdere jaren werden veel avonden georganiseerd met medewerking van Max van Praag, zijnde een bekende radiozanger. Over al die festiviteiten zou ik wel een boek kunnen schrijven, maar laat ik het hierbij houden.

Ook is er vroeger veel gepraat over het verplaatsen van de kampeertereinen. Deze zouden naast Rolandsduin worden gesitueerd. Door de gemeente was een erg mooie tekening gemaakt, waarbij een hoge afrastering, mooie wegen en beplantingen deel van uitmaakten. Ik denk echter, dat het in die tijd niet te betalen zou zijn geweest. De Hoogovens was toen nog ver weg en een klein bedrijf en gelukkig is de verplaatsing er in later jaren niet van gekomen.

Zo zijn er veel dingen in de afgelopen 40 jaar de revue gepasseerd. Er zijn veel mensen gekomen en er zijn velen vertrokken. Maar een hele grote kern is op ons kampeerterein gebleven. Er zijn er, die langer staan dan 40 jaar. Zo kunnen we ook even stilstaan bij de mensen die ons in de jaren zijn ontvallen. Velen van hen waren bij hun verscheiden nog zo jong dat zij het feest makkelijk mee hadden kunnen maken. Deze dingen moeten we echter nemen zoals ze zijn, al is dat niet altijd even makkelijk. Tot slot hoop ik, dat we met z'n allen de 50 jaar vol kunnen maken.

Jaap

A. BAANDERS

Tabakspecialzaak Tijdschriften

☆☆☆☆☆☆

Telefoon 4257
Wijk aan Zee

Dit gebeurde jaren geleden . . .

De kinderen waren nog klein. Het was de gewoonte van Wil, Wim, Dries en mijzelf om elke week een huisje op te zetten. De ene week ging Wil met de mannen mee en de andere week ikzelf. Wie thuis bleef paste op de kinderen. Als de twee huisjes stonden was de week erop het huisje van tante Marie en ome Willem aan de beurt. Dan hielp meestal ome Leen, de broer van tante Marie, ook mee.

Op een zondagmorgen was ik in het huisje van Wim thee aan het zetten, zij hadden een primus. Dries zag dat de kar leeg stond. De huisjes werden uit de loods gehaald met de paardekar van Jaap. Alleen had Jaap geen paard meer, dus speelde je zelf voor paard. Met z'n allen haalde ze de kar op. Omdat de thee inmiddels klaar was riep ik dat ze eerst eten moesten. Allen kwamen terug, behalve Dries. Wij kijken, maar geen Dries en geen kar meer te zien.

Na tien minuten kwam Dries terug. Wij vroegen waar hij nou was geweest. Hij had vóór de kar gelopen en de anderen erachter. Daarom had hij niet gehoord dat hij moest eten. We wisten wel dat als Dries ergens mee bezig was hij gewoon door ging.

Het mooiste van het geval was dat hij vertelde dat hij liep te praten maar geen antwoord kreeg. Ook vond hij dat die kar wel erg zwaar was. Toen hij achterom keek en niemand zag begreep hij waarom er geen antwoord kwam en waarom die kar zo zwaar was.

Dries is toen maar doorgelopen met de kar en heeft hem bij de loods gezet.

Dit verhaal is nog vele malen opgehaald en we hebben er allemaal erg om gelachen.

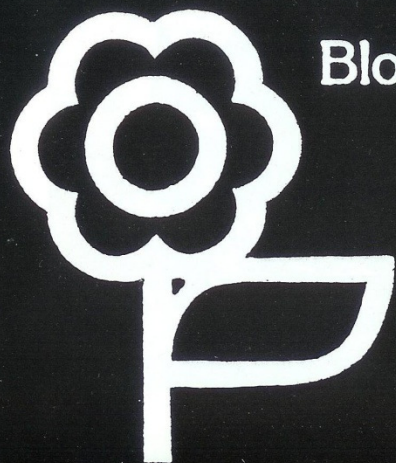
Zo is er door de jaren heen veel gebeurd, fijne en verdrietige dingen.

Deze zomer sta ik 40 jaar op het terrein. Nog vele jaren hoop ik de zomermaanden in mijn huisje door te kunnen brengen. U allen wens ik een mooie zomer en een leuk jubileumfeest toe.

Voor mij is er maar één camping en dat is „Aardenburg“.

Siets IJsendijk

Bloemen en Planten

IRMA

**Verl. Voorstraat 6
Wijk aan Zee
Tel. 02517 - 5229**

Via het VVV .

Hoe kwamen wij op „Kamp Aardenburg” terecht?

Het was voorjaar 1955. Mijn zwager en ik besloten eens naar één van de badplaatsen langs de kust te gaan, om te zien of wij ergens een huisje konden huren voor een maand in de zomervakantie. Het moest wel een groot huis zijn, want we waren met 4 volwassenen en 4 kinderen. Desnoods 2 huisjes kort bij elkaar. In Bergen en Castricum lukte ons dat niet en teruggaand naar Amsterdam wilden wij het toch nog even in Wijk aan Zee proberen.

Via het VVV kwamen wij bij Akke de Winter terecht in de Achterstraat. Deze familie stond met een ijskraam op het zuiderstrand. Zij bewoonden inderdaad een geweldig groot huis. Zij wilden dit wel voor een maand aan ons verhuren. Daar hebben wij nooit spijt van gehad.

Integendeel, 3 jaar achtereen hebben wij bij hen gehuurd. De kinderen vonden het helemaal prachtig. Als ome Winter aan de voorkant ijs aan het maken was, konden zij altijd op een flink pak ijs rekenen. Wij zaten daar vlak achter de Zwaanstraat, dus een paar minuten lopen van het zuiderstrand, waar wij vele dagen doorbrachten.

Op een van de minder mooie dagen zouden wij eens naar de duinen gaan. Bij de Heemskerkerweg aangekomen, zagen wij voor het eerst „Kamp Aardenburg”.

Wij liepen het grindpad af en keken onze ogen uit naar de mooie huisjes die er stonden. Het zag er erg gezellig en knus uit. Na een gesprek met Gerrit Oude Veldhuis en Otto Bruinsma meldden wij ons aan als lid. Wij konden ook nog een huisje huren voor 3 weken, ik meen van de familie Jacobs. Tijdens die 3 weken kwam ik in gesprek met de heer v.d. Laan, uitvoerder in de bouw bij een van mijn klanten. Hij bewoonde huisje 42 op het kamp en vertelde mij dat hij het volgend jaar zijn huisje wilde verkopen. Zij hadden een dochter in Zwitserland wonen en wilden daar wel eens naar toe gaan. Wij kwamen overeen dat ik het zou kopen en in juni of juli zouden wij erin kunnen. Natuurlijk in overleg met het bestuur en Jaap.

In april zag ik hem op een bouwwerk in Amsterdam. Hij vertelde dat zijn vrouw aan suikerziekte leed en er geen zin meer in had om naar Wijk aan Zee te gaan. Het huisje had hij reeds opgebouwd en eind april konden wij erin. Tot op de dag van vandaag hebben wij daar geen spijt van gehad. Wij hebben er heel wat gezellige jaren doorgebracht. Nog steeds gaan wij er graag heen, hoewel onze leeftijd natuurlijk een hinderpaal wordt.

Al spoedig werd mij gevraagd om in het bestuur te komen. Eerst als 2e secretaris en later na het uittreden van Otto Bruinsma als 1e secretaris. Dit viel niet mee, want het was onvoorstelbaar zoveel werk als Otto voor de vereniging had gedaan. Hij had in die tijd een grote steun aan Kees Smit, die als 2e secretaris alle vergaderingen notuleerde. Deze notulen zond hij aan alle bestuursleden. Na het overlijden van Kees Smit werd Wim Havenga 2e secretaris. Ook hij heeft veel werk verricht en notuleerde elke vergadering. Hij had daar een speciaal boek voor. Ik herinner mij de vaak emotionele bestuursvergaderingen, welke altijd bij een van de bestuursleden thuis werden gehouden. Zelfs toen Gerrit en ik voor ons werk in Brabant moesten gaan wonen, waren alle bestuursleden steeds aanwezig. Zaterdag vergaderen en zondag rondrit door Brabant.

Hotel Wijk aan Zee

Dagmenu vanaf f 10,-

Ook voor een gezonde nachtrust

Telefoon 02517 - 4220

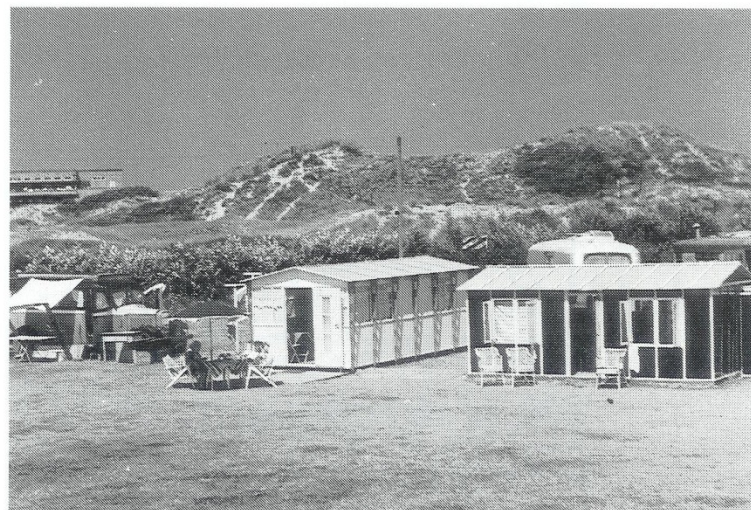
Julianaweg 7, 1949 AM Wijk aan Zee

zo comfortabel als nu, maar we waren de koning te rijk. Het ongemak van afbreken, alles opbergen, serviesgoed in de wastel, dan na de winter alles weer opbouwen; we namen het allemaal voor lief.

Vroeg in het voorjaar ging je weer aan de slag. Spijkers, moeren en bouten halen bij de firma Bodewes. Een baal stro voor één gulden bij „Ome Jaap”. Daarmee werden de beddetijken gevuld. Dan was het groot feest voor de kinderen want die moesten op die pas gevulde strozakken springen en hossen, zodat alles een beetje egaal werd. Als er bulten of bobbels in zaten lag je er 's nachts niet lekker op.

Doodmoe van alle werkzaamheden gingen we dan 's avonds naar bed. Nou ja, bed. Maar op de strozak die heerlijk rook en gewoon op de houten vloer lag, sliepen we als rozen. De volgende morgen wasten we ons in een emmertje water en nuttigden wat brood. Daarna werd onze „villa” verder bewerkt.

De plek waar we nu staan, was ons eerste stekkie. We hadden aan de heer Aardenburg gevraagd of hij een plaatsje had voor ons huisje. En ja hoor, we mochten zelf uitkiezen. Nou had iemand ons verteld dat het handig was om dichtbij een bestaand huis te gaan staan. Van de mensen die daarin woonden kon je dan misschien wat stroom afnemen. En zo mochten wij een elektradraad van huize „t Vosje” van de heer en mevrouw Blok naar ons huisje leggen voor drie maanden. We betaalden daarvoor dertien gulden . . . Liever hadden zij het ons voor niets gegeven maar dat vonden we te gek maar wel lief! Toen het uitlekte dat wij elektra hadden werd er door de vrouwen wel eens gevraagd of ze even de manchetten van manlief z'n overhemd mochten strijken, of een kinderjurkje. Enfin.

Ja, ik weet dat de tijden zijn veranderd en we hebben het God-dank beter. Maar de lol

**voor al uw bruiloften
partijen en vergaderingen
zalen beschikbaar**

Woensdag gesloten

Telefoon 02517 - 4203

* Voorstraat 54 * — * 1949 BJ Wijk aan Zee *

die we toen hadden onder elkaar, die mis ik nu wel eens bij de jongelui. Lachen, gieren, brullen.

Er werd wel eens bij iemand een of ander geintje uitgehaald. Mosterd smeren in een pas gewassen onderbroek! Zand in de watertank gooien.

Die watertank stond aan de buitenkant van ons huisje. Vanaf het huis van de familie Aardenburg moest je elke dag zo'n acht emmers water halen om de tank weer te vullen. Als je dan merkte dat er zand in de tank zat had je wel de pé in hoor. Maar degene die het had gedaan was wel zo sportief om alles weer netjes schoon te maken. Daarna werd er een pilsje gedronken op de vriendschap. Tenminste . . . als die pilsjes niet uit de ton of oude pan, die ingegraven was in de grond en zo als koelkast dienst deed, gepikt waren.

Maar alles kwam altijd weer terecht en terug. Naar ik meen, waren de koeien al gauw van het landje vertrokken maar het paard bleef nog een poosje. Niemand was er bang voor.

Als het warm was 's nachts lieten we de bovendeur open. We sliepen met zo'n man of acht in ons „luciferdoosje“, zo noemde ik ons huisje altijd, en dan kon het wel eens benauwd zijn. Mijn moeder sliep in de huiskamer op een opklapbed. Op een ochtend, wij sliepen allemaal nog, een harde gil. Wat bleek? Het paard had zijn hoofd door de openstaande bovendeur gestoken, op zoek naar een suikerklontje of een stukje brood. Dat beest kreeg altijd iets van ons. Wij hadden daar niet bij stilgestaan en het haar niet verteld. Mijn moeder schrok zich suf van die grote . . . zo boven haar bed. Later hebben we er wel om gelachen!

Misschien zijn er mensen die menen sommige dingen al eens te hebben gelezen. Nou sorry hoor!

Toch meen ik dat mijn man er ik er goed aan hebben gedaan om Wijk aan Zee uit te kiezen voor ons zomerhuisje. Onze jongste dochter heeft met man en kinderen ook al weer wat jaren een huisje op „Aardenburg“. Hun kleinzoon mag nu bij hen logeren zoals onze kleinkinderen, Robbert en Nicole bij ons in het bovenbed mochten slapen, spelen of lezen. Als het overdag regende en je was opeens een van die apekoppen kwijt hoefde je niet ver te zoeken. Ze waren door het regengetik op het dak in slaap gedommeld.

Eens zat ik samen met mijn nu achteventigjarige dochter Willy op de bank. Zij gaf me een arm en keek zeer vergenoegd ons huisje in de rondte: „Mam, er is zo weinig veranderd hier in het huisje, wat hebben we een fijne jeugd gehad,“ zei ze. Die woorden deden me veel meer goed dan het mooiste boeket bloemen dat ik ooit van de kinderen gekregen heb.

Niet alleen onze kinderen vonden het fijn in Wijk aan Zee. Wij zelf ook. In de wintermaanden, als het een beetje goed weer was zei mijn man: „Zullen we even naar Wijk aan Zee rijden, Betje?“ In circa 20 minuten waren we er en roken die heerlijke frisse buitenlucht. Heel wat anders dan in de stad. Sommige mensen twijfelen wel eens aan mij als ik dat vertel. „Heb je dan geen last van die Hoogovens?“ Als ik dan zeg dat ik die bij hoge uitzondering of bij een verkeerde windrichting ruik, kijken ze verbaasd. In hoop dat ik nog een „paar“ jaar in ons luciferdoosje mag vertoeven. En nadat kinderen en kleinkinderen bij ons een frisse neus haalden, zal ik het heerlijk vinden als achterkleinzoon Michael zo nu en dan eens bij zijn opoetje mag logeren. Heb ik weer eens een man(netje) in mijn huisje.

Lieve allemaal, ik wens u heel veel kampeergenot toe en hoop dat u op uw oude dag ook zo positief zal denken over uw tijd in Wijk aan Zee.

B. Pronk

Naar aanleiding van het 40-jarig bestaan van kampeervereniging „Aardenburg”, wil ik trachten wat oude herinneringen op papier te zetten.

Dan moet ik terug naar het jaar 1964. Het jaar waarin wij door het toenmalige bestuur in de gelegenheid werden gesteld een huisje over te nemen. Tsjonge jonge, wat was dat toendertijd een moeilijke beslissing. De prijzen van de huisjes waren niet te vergelijken met die van nu, maar tóch, je moest het wél hebben. Gelukkig hebben we het toen wel gedaan. We hebben er nooit en te nimmer spijt van gehad.

In de eerste jaren was het nog zo dat je je huisje in het najaar moest afbreken en ergens opslaan. Dat kon toen nog in de groenteloods van Jaap Aardenburg. Nadat er op Diepgrond een kantine was gebouwd, konden we daar terecht. Als de tijd dan dáár was en je mocht gaan stouwen, dan stond Koen Diepgrond er als het ware met zijn duimstok bij, want elke kubieke centimeter was er een. Het betekende ook dat je er in het volgende voorjaar weer in omgekeerde volgorde uit moest. Dan werd een afspraak gemaakt met Van Amersfoort op de Julianaweg. Die kwam dan met zijn trekker en een platte wagen erachter om de boel naar zijn plaats te rijden. Klaas Smit, Cor Bosch en ik waren altijd met ons drieën op dezelfde dag en we hielpen elkaar dan met het opzetten van onze huisjes. Als betrekkelijke beginnening was ik daar wel blij mee, want ik kreeg van de wat oudere rotten in het vak vaak goeie adviezen (nou ja?).

Bijvoorbeeld die keer dat ik mijn beerput moest uitdiepen (we hadden toen nog een aparte wc achter het huisje, een zogenaamd „stilletje”). Vóórdat je je huisje ging bouwen, moest je althans volgens Klaas, je put uitgraven en het zand daaruit op de plek van je huisje uitstrooien. Hij had uitgevonden dat je dan niet met het „zand” hoefde te sjouwen en het was nog goed voor de ondergrond ook.

Dat heb ik dus één keer gedaan en in datzelfde jaar vlogen de aandelen van de spuitbussenfabrikant omhoog. Maandenlang hebben we dennenlucht, seringenlucht en noem maar op, gespoten om het verblijf een tikkeltje aangename te maken. Maar de basisgeur bleef toch wel overheersen. Wat een takkelucht was dát.

Héél uitbundig heb ik later Klaas bedankt voor zijn goede raad en tegelijkertijd zijn klompen (die altijd buiten stonden) volgegooid met niet ál te schoon water. Ik meende toen weer quitte te staan.

Gelukkig mocht na enige jaren het huisje permanent blijven staan. Dus van die zorgen waren we af. Dat was, tussen haakjes, óók een hele spannende tijd. Zouden we nou toestemming krijgen van B & W om de huisjes gedurende de winterperiode te laten staan? Met de toenmalige voorzitter, Gerrit Oude Veldhuis, had ik gewed om een fles cognac dat die toestemming er toch wel niet zou komen.

Op een avond werd ik nog laat opgebeld. Gerrit aan de lijn. Hij zegt: „Heb jij toevallig een fles cognac in huis, Wout?” Even was ik verbijsterd maar begreep al snel waar het om ging en zei: „Nee, maar zo gauw je huisje een beetje aan kant is komen we hem brengen, o.k.?”

Een week erna, het was een mooie zaterdagmiddag, gingen we naar hem toe en feliciteerden hem met het bereikte resultaat. Gerrit vond het een goede gelegenheid om de fles gelijk te ontkurken. Nou vond ik persoonlijk die glazen een pietsie té lux voor een zomerhuisje en juist misschien omdat ik er zo voorzichtig mee was, gebeurde het. Ik stootte er een stuk. Uiteraard niet zo’n geweldige ramp, maar ik moest wel voor precies eenzelfde exemplaar op pad. Na heel wat winkels te hebben afgelopen kwam ik er uiteindelijk toch een tegen. Aangezien de prijs er niet om loog, hebben we dat glas

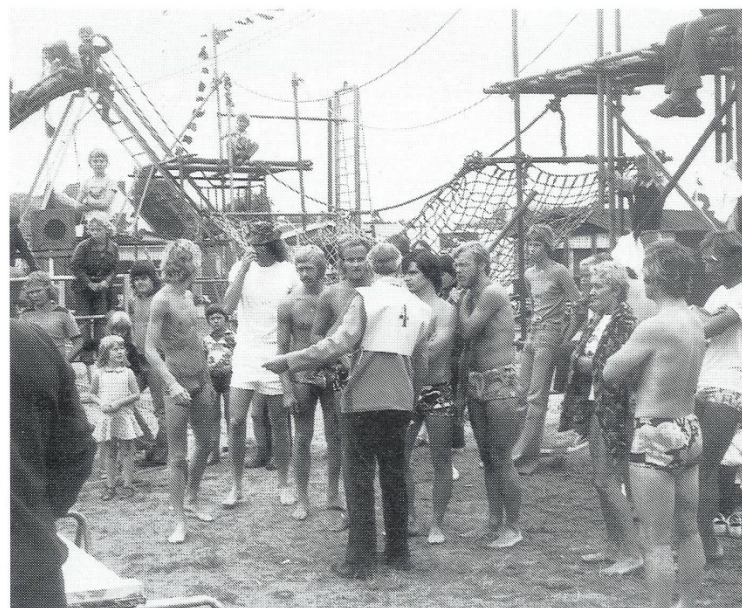
heel heel omzichtig ingepakt zodat het tijdens het vervoer niet stuk zou gaan.

Na verloop van tijd ging ik heel trots naar Gerrit toe en zei: „Nou, exact hetzelfde glas. Zet het gelijk maar goed weg want ik blijf erbij dat ze té duur zijn om in een zomerhuisje te gebruiken.” „Ach welnee”, zei Gerrit, „ik vind het hartstikke goed van je dat het je gelukt is en dit zal je geen tweede keer gebeuren. Laten we er gelijk maar eentje op nemen. Het is mooi weer en de juiste tijd, dus kom op.” Zo gezegd, zo gedaan. U raadt het waarschijnlijk al: ik zal net een slokje nemen, komt er ergens een bal loeihard vandaan. . . wammes! Mijn glas aan gruzelementen.

Het enige wat ik daarna kon doen was het met moeite gevonden adres van de leverancier doorspelen aan de bewuste voetballer.

Het zijn vaak van die kleine voorvalletjes die je zo goed bijblijven. Zoals die keer dat een van onze toenmalige pleegkinderen een ballonnetje met water had gevuld en daarmee wat ging dollen. Ik had hem nog zó gewaarschuwd: „Denk erom Paul, blijf uit de buurt van de huisjes hè met dat spul.” „Nee, ome Wout, U hoeft niet bang te zijn. Ik kijk wel uit.”

Binnen de kortst mogelijke keren komt ie onze huisjes binnen rennen en zegt: „Ome Wout, ik moet me effe verstoppen want er is iemand die me van kant wil maken.” Ik op onderzoek uit. En ja hoor, daar komt een van onze verdere buurtjes (nee, namen noem ik niet, maar het was een klein pinnig mannetje) met verwilderde ogen en een

garage **Franck**

**Onderhoud
alle merken auto's**

In en verkoop auto's

A.P.K. Keuringsstation

BOVAG

garage

Franck

ALGEMENE
PERIODIEKE
KEURING

Relweg 54 Wijk aan Zee 02517-4384

vertrokken gezicht naar mij toe en zegt: „Als ik dat rotjoch in mijn handen krijg dan maak ik hem af.” Ik zeg: „Rustig man, wat heeft ie dan wel gedaan dat je zo over je toeren bent?” Zegt ie: „Nou, ik heb visite. Een lekkere pan soep gemaakt, loop ermee naar de kamer en daar komt me opeens een ballonnetje met water erin door het open raampje van de gang naar binnen. Plons, zó in mijn pan met soep. Kun je nagaan wat een troep of dat gaf. Zijn smoel heb ik zo gauw niet kunnen zien, maar ik weet haast zeker dat het een van die krenge van jou was.”

Zoals te doen gebruikelijk, werd zo iets tactvol opgelost met wat goede woorden, een handdruk en een koppie soep. Maar Paultje durfde toch de eerste tijd niet te dicht in de buurt van het bewuste huisje te komen.

Met het verstrijken van de jaren ga je je medekampeerders steeds beter kennen en kom je tot de conclusie dat kampeervereniging „Aardenburg” een echt hechte club is. Als er maar even iets gedaan moest worden kon je er vast op rekenen een aantal mensen subiet bereid te vinden om een handje te helpen.

We hadden toen nog een bovengronds electranet. Dat hield in dat de houten palen periodiek gecontroleerd werden. Tijdens zo'n controle zette Dries IJsendijk (altijd klaar om ergens mee te helpen) zijn ladder tegen een, volgens zijn mening, gezonde paal. Nou, mooi niet. Toen hij goed en wel boven in de paal zat hoorden we een zacht krakend geluid. En ja hoor, daar kwam Dries, met paal en al, in slow motion naar beneden. Iedereen hield zijn hart vast. Nog nooit heb ik iemand zo'n professionele koprol zien maken op het moment dat ie op de grond belandde. Dankzij deze techniek was er gelukkig niets ernstigs gebeurd.

Later werden de palen overbodig. We kregen een ondergronds electranet. Er kwam aardgas en zelfs kabeltelevisie. Alles werd door de mensen van „Aardenburg” zelf aangelegd. De huisjes werden steeds mooier en comfortabeler. De onderlinge verstandhouding bleef goed. Dat bleek als er weer wat georganiseerd moest worden voor de kinderen. Een zeskamp? Geen probleem. De een zorgde voor dit, de ander regelde dat. Je kon het zo gek niet bedenken, maar het kwam altijd weer voor elkaar.

Als er dan zo'n evenement weer achter de rug was, dan werd er met elkaar voor gezorgd dat alles werd opgeruimd en afgevoerd, zodat de organisatoren even van hun rust konden genieten.

Voor een buitenstaander klinkt het voorgaande misschien allemaal wat overtrokken. Persoonlijk heb ik het altijd als zeer positief ervaren. Natuurlijk waren er wel eens wat strubbelingen, maar waar kom je die niet tegen?

Nóg later, als je zelf deel gaat uitmaken van het bestuur, ga je wat kritischer tegen de zaken aankijken. Dan kom je vanzelf tot de ontdekking dat het vaak dezelfde mensen zijn die altijd klaar staan voor hun medekampeerders, maar ik denk dat dat in de meeste verenigingen wel zo zal zijn. Mijn overtuiging is dat dit nu juist de kern is waar een vereniging op draait. Waren deze mensen er niet, nou dan kun je het wel schudden.

Mede daaraan is het te danken dat kampeervereniging „Aardenburg” dit jaar 40 jaar bestaat. Zeker niet in de laatste plaats aan de familie Aardenburg zelf, zonder wie „Aardenburg” geen „Aardenburg” zou zijn.

PROFICIAT en mede namens mijn vrouw wens ik U allen nog vele jaren kampeergenot toe.

Wout van Beek

Het zal je maar gebeuren . . .

Het was de avond van de 6e mei, de avond waarop wij zo lang hadden gewacht. De voetbalwedstrijd Celtic-Feyenoord (finale om de zo fel begeerde Europa-Cup) zou rechtstreeks vanuit Milaan op de televisie uitgezonden worden. Om circa 5 min. voor negen!

Gehaast hadden wij ons om met werk klaar te komen. Tijdig wilden wij uit Eindhoven vertrekken, om niet te laat op ons Kamp te Wijk aan Zee aan te komen. Eindelijk was het zover en om half zeven konden wij vertrekken. Niets wilden we van de wedstrijd missen, dus het gaspedaal werd nog eens extra ingedrukt.

Onderweg zaten wij al te bespreken waar wij eigenlijk naar de uitzending zouden kunnen kijken. Onze eigen t.v. stond namelijk nog in Eindhoven, we waren dus op anderen aangewezen. Maar och, het zou wel lukken, maar niet al te zwaar aan tillen. Na een voorspoedige reis, kwamen wij ruim op tijd op ons Kamp aan. Vlug uitladen was het parool, de bagage maar zo lang ergens neergezet. Daar kwam mijn buurman al vragen of wij naar de t.v. wilden kijken. De koffie was klaar, dus of wij maar meteen wilden komen. De t.v. stond al aan en de wedstrijd zou zo beginnen. Wij lieten dan ook niet lang op ons wachten. Na zo'n lange reis smaakt een kopje koffie extra lekker. Wij gingen er eens goed bij zitten. De kansen van Feyenoord werden druk besproken en wij hoopten allen dat het 't er goed zou afbrengen. 't Zou geweldig zijn als de Europa Cup eens een keer naar Holland kwam!

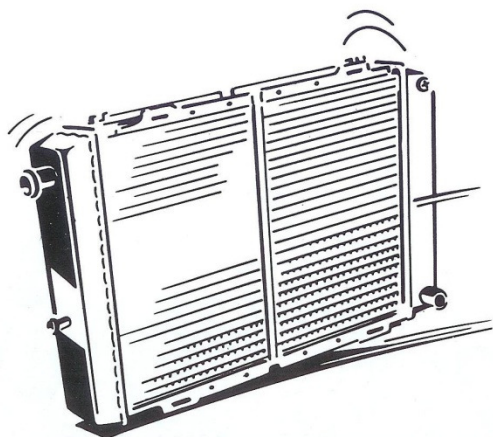
De omroepster deelde mee dat men binnen enkele minuten zou omschakelen naar Milaan. Toen begon de narigheid. Het beeld begon te „rollen” en mijn buurman draaide aan al de knoppen die op het toestel aangebracht waren.

Het geluid viel ook nog uit en op zijn knieën gelegen probeerde Cor van alles om een stilstaand beeld te krijgen. Het lukte niet zo vlug en iedereen gaf raad wat hij moest doen. Daar ging de deur open en mijn dochter kwam binnen om ook de wedstrijd te zien. Vlug glipte ik de deur uit en rende naar het huisje van Louis v. Oosten. Het was er lekker rustig, en een prima beeld. Alleen onze voorzitter zat daar te kijken met reeds een klein borreltje voor zich. Ga gauw zitten, fluisterde hij, het begint zo. Als je stil bent tap ik er ook een voor jou. Daar zaten wij dan, laat nou de wedstrijd maar beginnen. Opeens hoorden wij een geweldig lawaai, net of er iemand aan het timmeren was. Het lawaai kwam uit de buurt van de toiletten. Wij keken elkaar eens aan en vroegen ons af wie er in godsnaam met zo'n uitzending nog aan het timmeren was. Het hield niet op en Jan hield het niet langer uit. Het moest en zou weten wie dat flikte. Desnoods zou hij vragen of het lawaai kon ophouden!

Toen hij de deur opendeed hoorden wij iemand roepen. Het kwam uit de buurt van het washok. We zagen op de grond voor de deur een halve kruk liggen, die uit het slot was gevallen. Degeen die binnen zat kon er niet uit en probeerde van alles om de aandacht te trekken. Gelukkig hadden wij hem gehoord en nadat Jan de deur had geopend, zagen wij dat het Rein was, die zich voor de wedstrijd nog even wilde oprispen. Haast had hij de boot gemist, want als de uitzending al aan de gang was geweest dan geloof ik niet dat wij hem hadden gehoord. Of toch . . . ??

E.N.

EEN KEER GEREPAREERD IS LEVENSLANG GEGARANDEERD

Of het nu een waterpomp is of een carburateur. Een krukas of een startmotor. Een cilinderkop of een dynamo: één keer gerepareerd is levenslang gegarandeerd.

Tenminste, als het een Ford is. Want de Ford dealer (en hij alleen) geeft levenslange garantie op bijna alle reparaties en bijbehorende onderdelen. Deze unieke garantie geldt overigens voor elke personen en bestelwagen van Ford. Of hij nu zo goed als nieuw is of bijvoorbeeld tien jaar oud, de garantie geldt zolang u de auto heeft.

Misschien toch iets om rekening mee te houden als u een auto wilt kopen. Bij de Ford dealer ligt een uitgebreide folder voor u klaar, waarin alles uit de doeken wordt gedaan.

ENTAM

Sijsjesbergweg, Amsterdam Z.O. Entam: Tel. 020 - 964802.

DE KINDEREN
VAN TOEV,
DE OUDERS
VAN NY.

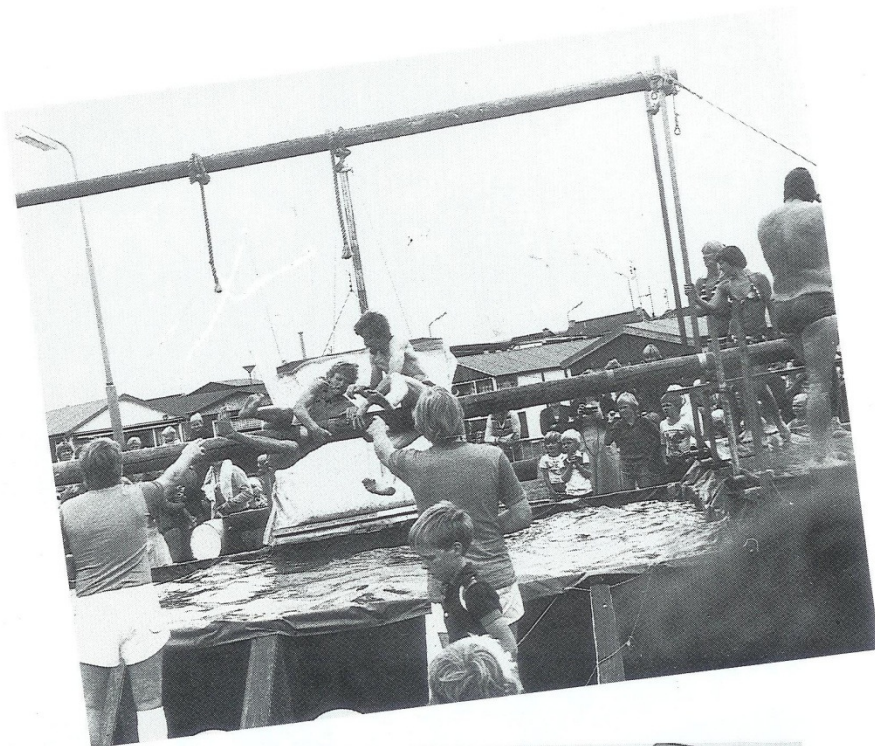
J.G. v. Amersfoort

UW ZELFBEDIENINGSZAAK

Voor aardappelen,
groenten, fruit en
levensmiddelen

Zwaanstraat 20 Tel. 4319

Hier volgen een aantal fragmenten uit notulen van eind 50'er – begin 60'er jaren.

Ledenvergadering 10 september 1959.

Betreft kookplaten;

★ J. v.d. Kamp deelt mee dat er op ons kamp iemand is die een kookplaat gebruikt (dader is bekend). Boete?

– Nu vragen wij ons af wie de dader dan wel was en of hij/zij de boete ook wel degelijk kreeg?!!

Enn... kunt U 't zich voorstellen dat er vroeger nog op kookplaten moest worden gekook?

Trouwens, wat een „verklikker“, onze Jan.

Ledenvergadering 3 maart 1958.

Betreft stemrecht;

★ Mevr. Wils zag gaarne, dat de dames ook stemrecht zouden krijgen.

Volgens de statuten hebben alleen de heren-leden met een staanplaats stemrecht. Bij de ledenvergadering mogen zij zich laten vervangen door hun echtgenoten.

– Tot op heden hebben de dames nog steeds geen stemrecht.

Ledenvergadering 22 februari 1960.

★ Betreft staangeld. Het bestuur vindt het staangeld zijnde f 150,- te hoog, aldus de voorzitter.

– Let op het feit dat de hr. H. C. van Arkel onder voorwaarde lid blijft van de kindercommissie.

★ Verkiezing kindercommissie.

Hiervoor werden buiten de vrouwelijke leden ook enkele heren gekozen: H. R. Groot-hoff, M. J. v.d. Heijden, heer Buitendijk, A. C. Nieuwstadt (onder voorbehoud) en A. C. van Arkel (wanneer het staangeld f 102,50 blijft)!

Café d' Oude Herbergh

Hans & Riny van der Schoot

Open van 20 tot 2 uur
vrijdag en zaterdag van
20 tot 3 uur

Privé:
Amstelveenseweg 288 3h., 1075 XX Amsterdam.
Tel. 020 - 762615 / 02517 - 5256.

'd Oude herbergh

HANDBOOGSTRAAT 17 TEL. 231840
AMSTERDAM · C

– De heer H. C. van Arkel heeft zich als lid van de kindercommissie niet herkiesbaar gesteld.

Ledenvergadering van 26 oktober 1963.

Betreft huisjes laten staan.

★ De voorzitter las de brief voor van B en W betreffende het laten staan van de huisjes gedurende de winter.

De verschillende redenen waarom die niet is toegestaan zijn aanvechtbaar. Het bestuur legt de brief dus niet naast zich neer.

– Wij allen weten nu dat de brief inderdaad niet is blijven liggen. De huisjes mogen gelukkig al jarenlang ook in de winter blijven staan.

Wist u dat . . .

★ de eerste bestuursvergadering werd gehouden op 4 oktober 1951 ten huize van de heer Wolters.

★ de eerste voorzitter van de vereniging de heer J. de Vries was?

★ en dat we nu, na 40 jaar, weer een hr. De Vries als voorzitter hebben?

★ de heer Wils in 1952 het eerste bord maakte met de aanduiding „Kamp Aardenburg”?

★ er in de 50'er jaren veel woorden vielen omtrent de vuilnisbakken, de wc's en het volleyballen?

★ het Kees Smithuis is, vernoemd uit eerbetoon aan de 2e secretaris Kees Smit, die in 1966 is overleden.

★ er begin 60'er jaren een ledenstop was? Het aantal leden op de wachtlijst was enorm groot en men zou anders veel te lang op een plaatsje moeten wachten.

- ★ de heer Aardenburg in eerste instantie bedankte als erelid van de vereniging?
- ★ de reden daarvan was, dat men hem vast „een rotkerel!” zou vinden, omdat hij het staangeld had verhoogd en omdat hij het niet eens was met de vorming van een stichting?

- ★ de heer Aardenburg na veel gediscussieer het erelidmaatschap toch accepteerde in 1960?
- ★ rond 1960 de top-3 meest aan 't woord komende mensen in de rondvraag waren?
3. Heer Boomgaard jr.
2. Heer Bruinsma
1. Heer Groothoff (met glas).
- ★ vrijgezellen en niet getrouwde stelletjes vroeger geen huisje mochten huren?
- ★ wij altijd een hele knusse en gezellige vereniging hebben gehad?
- ★ we al jarenlang een speciale kamp-feestdag hebben en dat ze altijd heel gezellig zijn?
- ★ we er voor nog eens 40 jaar bijschrijven
- ★ dit alles werd verzameld en opgeschreven door Debby Hinzen?

Zo is het begonnen . . .

Door de oorlog waren we veel te kort gekomen net zoals iedereen. De eerste jaren erna waren ook moeilijk. Onze dochters waren nogal eens ziek en vooral Carla was niet zo sterk.

De dokter zei dat buitenlucht hen veel goed zou doen. Daarom besloot Wim in de winter 1948/1949 om een huisje te gaan bouwen. Dat viel niet mee. De financiën waren niet al te best en er was moeilijk aan hout te komen. Wim heeft toen op de fabriek het een en ander uitgelegd. Men beloofde hem, gebruikt hout dat nog goed was, voor hem te bewaren. Zo kreeg hij af en toe een handkar met hout voor f 5,- of f 10,-. Dan liep hij daarmee van de Hembrug naar huis. Dan droegen we samen het hout vijf trappen op naar de zolder. De volgende morgen liep hij dan weer met de lege kar naar de fabriek toe. Zo heeft hij op de overloop van de zolder ons huisje gemaakt.

Toen het zover klaar was heeft Dries IJsendijk het mooi voor ons geschilderd. De dokter gaf een bewijs dat de kinderen veel buitenlucht nodig hadden. Daarmee gingen we naar het stadhuis. Daar kregen we een vergunning voor tentzeil en toen kon Jan Borg het dak voor ons maken.

Ma en Pa Boomgaard stonden al op de camping. Zij hebben toen aan Jaap gevraagd of hij een plaats had voor ons. Dat was gelukkig zo en op 1 juli kon ons huisje worden opgezet. Wat hebben we een heerlijke zomer gehad. Het was het begin van jaren genieten op Kamp Aardenburg. Aan het einde van die zomer gingen we met vier gezonde bruine dochters weer naar huis.

Veertig jaar Kamp Aardenburg

De tweede zomer hadden ook Siets en Dries een huisje. We kwamen naast elkaar te staan en dat is gelukkig altijd zo gebleven.

Het kamp stond toen helemaal vol met huisjes. Het waren overwegend jonge mensen zo tussen 25 en 35 jaar met kleine kinderen. Het was heel gezellig.

Je ging veel naar het strand. De kinderen deden spelletjes op het kamp. Dit waren zorgeloze weken voor ons moeders. De mannen reden op de fiets heen en weer naar hun werk. Als ze 's avonds gegeten hadden gingen ze op het grote veld een partijtje voetballen.

Elk jaar moest Jaap opnieuw een vergunning aanvragen of de huisjes weer neergezet mochten worden. Daarom vond men het beter om een vereniging op te richten. We hoopten dat dat wat meer zekerheid zou geven voor de kamphouder en voor de kampeerders. Dus werd er een vergadering belegd. Die werd gehouden in het café van Bol in de Zwaanstraat. Daar werd toen een bestuur gekozen.

De eerste voorzitter was Just de Vries. Zover ik mij kan herinneren waren de anderen: Ton Smeerdijk, Otto Bruinsma, Wim Havenga, Wim Wolters, Jan de Wit en Frits van Amersfoort. De zomer was toen haast voorbij, dus zouden de heren in de winter aan het werk gaan.

Ze besloten om ieder jaar omstreeks februari of maart een vergadering voor de leden te houden. Dan hoorden we of we weer mochten gaan bouwen.

Het huisje werd dan weer uit de schuur gehaald waar het was opgeborgen. Paard en wagen werden van Jaap geleend. Het huisje werd op de wagen geladen en zo gingen we dan naar het kamp. Was het huisje opgezet, dan begon de pret voor de kinderen. De zakken voor de bedden werden dan met stro gevuld en zij mochten er lekker op springen om het wat soepeler te maken. De kampgeest was enorm. Iedereen hielp elkaar. Miste je een latje of een ander stuk hout dan liepen er wel een paar te zoeken of ze iets voor je konden vinden. Midden op het grote veld stond een pomp.

JACQUELINE'S

FRESHSHOP

Aardappelen, groenten en fruit,
diverse salades, rauwkost en fruitsalade's,
kant en klare groenten,
ook voor uw fruitmanden.

*Tevens kunt u terecht voor opgemaakte schalen
met groente- en fruitsalades*

Dinsdagmiddag tussen 12.30 uur en 13.30 uur gesloten

Verl. Voorstraat 6c, 1949 CM Wijk aan Zee

Telefoon 02517 - 54 57 - Privé: 02510 - 3 65 76

De meeste huisjes hadden aan de zijkant een wasketel. Die werd 's avonds gevuld met water. Dan kon je 's morgens meteen thee of koffie zetten en je natuurlijk ook wassen. Verder haalde je emmers water voor je wasgoed of je spoelde het op bij de pomp. 's Morgens kwamen de melkboer en de bakker met de auto en broodkar langs de huisjes. De andere boodschappen deed je allemaal in het dorp. Het was op het kamp en in het dorp altijd gezellig druk. Iedere zomer werd er een feestdag gehouden voor de kinderen. De vereniging had toen nog niet veel geld in kas. Daarom gingen onze mannen een week voor het feest langs de winkels en restaurants. Daar kregen ze dan een bijdrage voor het feest.

Van de familie Gerritse werd er altijd een ton ijs gebracht. Andere winkeliers gaven limonade, snoep of prijsjes. De huisjes werden versierd en de kinderen verkleed. In mijn gedachte lijkt het of het dan altijd mooi weer was. Met muziek voorop liepen de kinderen dan 's morgens in optocht langs de versierde huisjes. Ben Heespelink liep dan als Candy Man op hoge stelten voorop en Wim met de accordeon ernaast. Eef Wolters droeg soms een sprookje voor of vertelde een verhaaltje dat met de spelletjes te maken had.

Het was altijd een enig gezicht. Er waren toen ook heel veel kinderen. Klaverjassen werd toen in de huisjes gedaan, omdat de moeders niet de hele avond bij de kinderen weg konden. Ik kreeg ook altijd drie mensen bij me en Wim kaartte ergens anders.

De prijzen werden voor een huisje uitgesteld en aan het eind van de avond aan de winnaars uitgereikt. Soms hadden we op zaterdag een leuk orkest op het kamp. Dan werden er rijen stoelen op het veld geplaatst en zaten we in de buitenlucht te genieten. Toen Gerrit Oude Veldhuis op het kamp kwam, richtte hij een toneelclubje op. Wim en ik hebben daar ook aan meegedaan. 's Winters begonnen we met repeteren en in het begin van het jaar werden dan de stukjes, of een groot toneelstuk, opgevoerd. Het was altijd weer leuk elkaar voor de zomer begon, te ontmoeten.

Otto Bruinsma kwam op het idee om de huisjes van electra te voorzien. Er kwam een bovennet en er werden voor ieder huisje meters in orde gemaakt. Dat was de eerste luxe op ons kamp.

Daarna werd er een ringleiding voor het water aangelegd. De mannen groeven een geul in de grond en werd de leiding in orde gemaakt. Dus wasketels weg en stromend water! Er werden in Wijk aan Zee nieuwe huizen gebouwd. Daardoor moesten we een stuk grond van het kamp missen. Het grote veld werd kleiner en er kon niet meer worden gevoetbald.

Dat was wel jammer, maar het kamp bleef gelukkig bestaan. In plaats van voetballen werd het nu volleyballen. Dat is ook een heel leuk spel.

Het was nog prettiger toen de huisjes mochten blijven staan. Nu hebben we zelfs aardgas en in de meeste huisjes staat een kleuren-tv. Over het algemeen komen we nu op een gemakkelijke manier naar Wijk aan Zee. Toch hebben wij het nooit erg gevonden vroeger, om met de kinderen ieder weekend heen en weer te fietsen. We genoten van elke dag die we daar konden zijn. Nu, na al die jaren, zijn we nog altijd heel blij met ons huisje. Onze kinderen en kleinkinderen zijn ook heel blij met hún huisje. Het is geweldig zoals de verhouding familie Aardenburg, bestuur en bewoners van de huisjes, altijd is gebleven.

Wil en Jaap zijn altijd behulpzaam en leven altijd met iedereen mee. Mijn wens is dat Kamp Aardenburg nog heel veel jaren zal blijven bestaan. Iedereen een gezellig feest toegewenst.

Wil Boomgaard

*Voor een fijn diner,
even naar Wijk aan Zee.
Daar midden aan het plein,
begint uw culinair festijn.*

horse club

Voorstraat 10 - Wijk aan Zee - tel. 02517 - 4564

Als de welbekende heer Brugman.

Als meisje van negen jaar (kan ook tien geweest zijn), werd mij door de twee zusters van mijn vader gevraagd of ik met hen mee wilde naar Wijk aan Zee. Zij hadden daar kampeershuisjes die waren gemaakt van Zweeds luciferkistenhout. Die huisjes stonden op het strand, want daar mocht je toen nog kamperen.

Zes weken van de zomervakantie brachten zij daarin door. Als oudste nichtje kon ik mooi op mijn jongere nichtjes passen en kuilen graven op het strand. Heerlijk!! Later verhuisden die keetjes (want meer was het niet), naar een veldje achter de families Bol en Fried van Son.

De huisjes hadden een houten vloer met daarop een Chinese mat. Een paar keer per dag werd er geveegd zodat zand enzovoort er weer uit was en de boel weer netjes. Uit die logeerpartijen is mijn voorkeur voor Wijk aan Zee voortgekomen.

Na vijf jaar oorlog, toen het ons weer werd gegeven om frisse lucht in te ademen, reisden wij naar Wijk aan Zee met tram, trein en bus. Het was 1946 en we wilden zien of we een schuurtje of boetje konden huren. Wij hadden toen twee dochters, Willy van vijf en Riny van een jaar. Bij toeval kwamen we in contact met mevrouw Diepgrond. Die woonde toen met haar man op de Hogeweg. Bij die fijne mensen hebben wij toen gewoond! Eerst voor een maand, maar omdat we het er zó fijn vonden konden we samen met een ander echtpaar nog één maand huren. Tot aan hun dood hebben wij en onze kinderen met tante Mants en ome Coen contact gehad, zo goed klikte het tussen ons.

In 1947 huurden we weer één maand bij de familie Diepgrond. We gingen nu ook de omgeving eens beter bekijken. Zo kwamen we langs de Heemskerkerweg. Daar lag een heel groot grasveld waarop wat koeien en paarden liepen en daartussen stonden 8 à 10 linnen sheltertjes! Er liep een mevrouw die een strandkar trok waarin twee meisjes zaten. We vroegen haar of dat een kampeerterrein was en wie daar de baas van was.

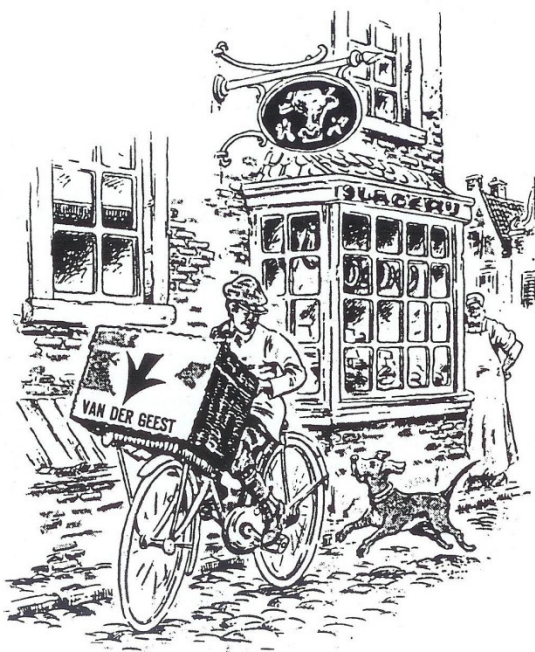
Later bleek dat die mevrouw, mevrouw Groothoff was en die twee meisjes waren Elly en Ria. Na uitleg van hoe of wat bespraken wij het samen. Een tentje of één of ander huisje, al was het maar van bordkarton, zou voor ons ook wel leuk zijn.

„Ja Bep, aardig gedacht. Maar waar halen we het materiaal en geld vandaan?” Want ja, vijf jaar bezetting en ontberingen waren ons niet in de koude kleren gaan zitten. „Nou,” zei ik, „dan huren we volgend jaar niet bij de familie Diepgrond. We blijven in Amsterdam en het geld dat we dan besparen leggen we bij ons eigen „kampeershuisje”. „Enfin, praten als de welbekende heer Brugman, maar Pa moest er eerst eens goed over nadenken. Maar ik was niet meer te houden! „

Mijn moeder vertelde ik over dat kampeerterrein in Wijk aan Zee en hoe heerlijk het voor de kinderen zou zijn als zij daar zouden kunnen vertoeven.

Mijn moeder had er oren naar en wilde haar steentje bijdragen aan een tentje of tenthuisje.

Van kennisjes in Hierden, waar dat ook moge liggen, had mijn moeder wat Brabants-bonte lappen gekregen om kinderjurkjes van te maken. Maar toen ik die lappen kreeg zag ik daar al gordijntjes in voor ons tenthuisje. En wat denk je? Nee! Niet dezelfde, want die zijn in de loop der jaren vergaan, maar er hangen nog steeds rood-witte gordijntjes voor het opklapbed en de raampjes. Want ons zomerhuisje kwam er! Niet

DE SCHARRELSLAGER

VAN DER GEEST

Hilbersplein 26 - 27

Beverwijk - Telefoon 02517 - 34588

In vogelvlucht

In 1962 werd een begin gemaakt met het aanleggen van de waterleiding. In het overzicht van dat jaar lees ik dat de kosten van de arbeidsuren voor rekening van de vereniging komen, de materiaalkosten ten laste van de leden.

In 1963 viel Pasen op 29 maart. De kamphouder is verzocht om pogingen aan te wenden, zodat onze huisjes vóór 29 maart opgebouwd mogen worden. Dit voor hen die de paasdagen in Wijk aan Zee willen doorbrengen.

De o.c. treft voorbereidingen voor de traditionele eierzoekwedstrijd voor de kinderen. De kinderen hebben toen eieren gezocht in de sneeuw! In dit jaar werd ook het 12½-jarig jubileum gevierd in café „De Zon”. Aanwezig daarbij waren ook Eef en Wim Wolters. Van b. en w. Beverwijk kregen wij een afwijzend bericht om in 1964 de huisjes te mogen laten staan.

1964, bracht weinig nieuws. Nog steeds geruchten dat wij van ons terrein zullen moeten verdwijnen.

1965. Wij vierden ons 15-jarig jubileum met een groot feest in café „De Zon”. Dit gebeurde op vrijdag 30 juli. De waarnemend burgemeester E. Gerritse was ook aanwezig. Zijn woorden klonken als muziek in onze oren, want hij deelde mede dat B. en W. „Kamp Aardenburg” als een sieraad voor Wijk aan Zee beschouwden. In dat jaar kwam onze loods, tegenwoordig het Kees Smithuis, op ons terrein. Met vereende krachten werd dit gebouw in een dag in Beverwijk gesloopt en vervoerd naar ons kamp. Een week later werd deze loods, weer met zijn allen, in een dag opgebouwd. Dat jaar trad Wim Havenga toe in het bestuur.

ELLIE EN JAAP

UW VAKANTIE WINKEL

V.A. PINKSTEREN
KUNT U 7 DAGEN PER
WEEK BIJ ONS WINKELN

SPAR
MÉÉR DAN VOORDELIG ALLEEN!

1967. Dit jaar kwam, zoals hij hetzelfde noemde de nieuweeling D. van Wolde op het kamp. Na jarenlang wachten kon hij eindelijk een huisje kopen. Hij zag er in het begin tegenop, maar voelde zich al spoedig thuis.

1968. Onze voorzitter G. Oude Veldhuis, maakt in het clubblad bekend dat hij moet verhuizen naar Gemert. Het bedrijf waar hij werkt gaat daar namelijk naar toe. Hij ziet zich genoodzaakt de voorzittershamer neer te leggen. Hij houdt wel zijn huisje aan. Op 21 september was er een buitengewone ledenvergadering. Aanwezig 60 staande leden en dat op het vroege uur, 10 uur 's morgens. Het was dan ook heel belangrijk wat de voorzitter had mee te delen.

De heer Boelen, gemeenteraadslid van Beverwijk, had een motie ingediend, waarin hij verzocht de kampeervereniging Aardenburg toestemming te verlenen, om de huisjes in de winter te mogen laten staan, met een proeftijd van 1 jaar. Deze motie werd door de gemeenteraad met 18 stemmen voor en 6 tegen, aangenomen.

Eindelijk, na 16 jaar, is het ons dan toch gelukt deze vergunning te krijgen. Wel met de mededeling dat de huisjes goed geschoord worden. Huisjes met linnen dak moeten uiterlijk 15 oktober zijn afgebroken. Huisjes die niet verzekerd zijn zullen ook moeten worden afgebroken. Alle andere huisjes kunnen blijven staan!

In 1969 zal ik worden overgeplaatst naar Brabant, Eindhoven. Dat hing al lang in de lucht, maar ik kon een verhuizing lang voorkomen.

Onze redactiesecretaris, de heer Schaap, gaat met zijn huisje verhuizen naar Vondeloord. Jammer, want hij heeft veel voor ons clubblad gedaan. J. van Leeuwen zal voorlopig zijn plaats als redactielid overnemen.

In 1972, op de bestuursvergadering te Bladel, wordt besloten een commissie samen te stellen voor het 25-jarig jubileum in 1975.

Er zijn plannen om wanneer het nieuwe PEN-huisje klaar is, het elektra ondergronds te maken. Dan zijn wij van die palen af.

In 1973 wordt door kamphouder en bestuur en de aanwezige leden op de vergadering besloten om honden en katten van ons kamp te weren. Wim Havenga treedt af als bestuurslid. Als nieuw bestuurslid wordt gekozen de heer Heespelink. Mijn vrouw en ik zijn weer terug in Amsterdam. Gelukkig! Eindelijk weer dicht bij Wijk aan Zee.

In 1974 moet ik wegens drukke werkzaamheden bedanken als bestuurslid. Laat de jongeren het nu maar overnemen.

Dit was dan in vogelvucht een overzicht van onze eerste 25 jaren. Voor de oudere leden zal het bekend nieuws zijn. De jongeren kunnen hieruit leren hoe wij hebben moeten vechten, bespreken, onderhandelen en werken, opdat ons kamp steeds stap voor stap mooier, gemakkelijker en beter bewoonbaar zou worden.

Het tegenwoordige bestuur wens ik alle geluk en op naar het 50-jarig bestaan. Maar wees op uw hoede. Denk niet, we zijn er nu wel, want nieuwe gevaren liggen alweer op de loer. Eventuele samenvoeging van de gemeenten Velsen, Beverwijk, Heemskerk en Castricum, die voorlopig van de baan zijn maar toch wel weer eens de kop op zullen steken, met alle gevolgen van dien.

De dreiging van Hoogovens, die na een miljoenenwinst weer wil uitbreiden.

Een slibeiland in de buurt van de Noordpier met daarop een nieuwe afdeling.

Het einde van het zuiderstrand.

De Dorpsraad verzet zich met hand en tand tegen deze plannen.

Tot slot wens ik u een prachtig feest bij de viering van ons 40-jarig bestaan.

Tot ziens op 't kamp!

E. H. Nijhuis

Camping „Aardenburg“

Het begon allemaal met een leuk kinderfeest. Wij zagen een boerenkar met een paar er voor door het dorp lopen. Erop de kinderen en erachter de groten. 's Middags spelletjes: zaklopen, kruiwagen-ringsteken enzovoort enzovoort. De hele dag werden de kinderen verrast met versnaperingen. Na afloop van het feest werd de cadeaus uitgesteld. Dan mochten eerst de winnaars een prijs uitkiezen en daarna de rest van de kinderen. De ouders moesten op een afstand blijven. Toch waren er altijd ouders die hun kind vertelden wat ze moesten kiezen.

Voor de klaverjaswedstrijden kwam Otto Bruinsma 's middags langs om te vragen wie er mee wilde doen. Tegen de avond kreeg je dan te horen wie je 's avonds op visite kreeg of waar je uit moest spelen. Was je klaar met kaarten dan werd de lijst ingeleverd bij Otto Bruinsma. Die ging dan aan het rekenen. Waar het al te lang duurde, stond op het laatst een hele ploeg voor het huisje te wachten tot ze daar ook waren uitgespeeld. Dan konden uiteindelijk de prijzen worden uitgereikt.

Over het vissen. 's Zaterdags naar de afslag in IJmuiden naar Bertus Bakker. Daar een grote kabeljauw gekocht of gekregen. Dan zien hem zo goed mogelijk koel te houden, want er waren toen nog geen koelkasten op de camping. Zondagmorgen heel vroeg de vis in de IJlijke eend van Ben Holter gelegd. Ook Joop Janssens wist ervan. Later werd het beest de pier op gesmokkeld. Tijdens de viswedstrijd liep ik dan even weg en hield de controleurs op een afstandje. Totdat Ben Holter of Joop Janssens riep

dat ik beet had. Snel terug naar de hengel waaraan een stevige haak en lijn zaten. Aanslaan en met veel bewegingen inhalen, de kop van de vis af en toe boven halen. Iedereen kwam natuurlijk kijken want dat was wat. Tot het beest uiteindelijk op de kant lag. Nou, wat er toen allemaal gebeurde zal ik maar niet vertellen. De een dacht dat hij echt was, maar de ander zei dat ie dood was en dat ik hem gekocht had. Het eind van het liedje was dat ik werd gediskwalificeerd. Later hebben we toch weer gelachen, want toen die vis eenmaal op de pier lag kwamen de mensen die voorbij liepen ook kijken en dan de vragen, hoe kan dat nou aan zo'n klein haakje – hoe kreeg U hem omhoog? Bij de prijsuitreiking kreeg ik een grote haak als troostprijs.

Volleybal werd vaak gespeeld. Als er wedstrijden waren, werden er twee ploegen met goede spelers samengesteld en nog twee ploegen van wat oudere mensen. Een foto ervan hangt nog in mijn huisje. Bij die minder goede ploegen was er natuurlijk veel plezier; time out, pilsje drinken. De twee sterkste ploegen speelden de finale en dan stond iedereen langs de lijn te genieten. Het Vondeloord speelde ook wel eens mee met een hele goede ploeg.

Toen de olielampen overbodig waren geworden omdat we electra hadden aangelegd op het terrein werden alle olielampen aangeboden aan de familie van Amersfoort. Zij wilden geen electra. Dat vonden zij geen kamperen meer. Als zij hun huisje kwamen opbouwen, nou geloof maar niet dat ze dan van iemand anders z'n huisje gebruik maakten omdat die al stond. Nee hoor, zij zetten een tent op, daar sliepen ze in en overdag werd het huisje opgebouwd. Prachtmensen waren dat en echte kampeers.

Tijdens vergaderingen, het ene jaar in Marcanti in Amsterdam en het andere jaar in de Harmonie in Zaandam, raakten de gemoederen nogal eens verhit. Als het bestuur bij voorbeeld de contributie wilde verhogen waren er veel protesten. Soms liep het zo hoog op dat de vergadering verdaagd moest worden. Maar na afloop van een vergadering was het toch weer een grote familie. Diegenen die in de vergadering lijnrecht tegenover elkaar stonden waren dan weer dikke vrienden en namen daar ook een borreltje op. En zo hoort het ook.

We hebben ook eens een toneelclub gehad, opgericht door Gerrit Oude Veldhuis. Een leuke gezellige club. Elke repetitie was weer een feest, je keek er gewoon naar uit. De ene keer werd er gerepeteerd in Amsterdam, de andere keer in Zaandam. Gerrit was regisseur en Coby souffleur. Vóór de aanvang van de uitvoering kregen we eerst een borrel om de zenuwen kwijt te raken.

De medespelenden waren: Eef Wolters, Jenny de Vries, Nan de Vries, Wil en Wim Boomgaard, Nel Bruinsma, Ben Heespelink, Rinus v.d. Heijden, Wim de Jong, Gré Wils, Jan de Wit en de heer Wierink.

Het werd een groot succes. Na afloop was iedereen apetrots en we dronken wat. Opeens misten we Coby. Die zat nog in het koude souffleurshokje. We waren haar vergeten! Wegens geldgebrek ging de toneelclub ter ziele.

Heel veel activiteiten zijn er door de jaren heen op touw gezet. De oudjes van nu hebben de kampeervereniging altijd groots naar buiten proberen uit te dragen.

Henny van Ammelrooy

Mij is verzocht om voor dit jubileumboekje een nawoord te schrijven. Bij het veertigjarig jubileum van onze vereniging is een terugblik op zijn plaats. Reeds voor 1950 stonden er al huisjes op wat nu „ons” kampeertrein is. Het verlangen om een vereniging op te richten is destijds ontstaan om voor de kinderen, toen groot in aantal, gezamenlijk sport- en feestdagen te organiseren. Toen de vereniging eenmaal een feit was, kwamen er al spoedig andere verlangens boven. Zaken die voor ons nu niet meer weg te denken zijn, zoals elektra, stromend water en aardgas waren er toen nog niet. Het dwingt dan ook respect af, als men ziet wat men toen, in een tijd die vooral financieel gezien niet makkelijk was, heeft gepresteerd. De voorzieningen die wij nu kennen, zijn toch ook een fraaie erfenis uit die tijd. Veel is er veranderd in de afgelopen veertig jaar. Het aantal kinderen is sterk teruggelopen. Het is voor velen van ons niet meer de enigste vakantiemogelijkheid. Maar één ding is voor iedereen toch het zelfde gebleven en dat is het jaarlijks terugkerende verlangen naar ons kampeertrein. In die zin denk ik te mogen zeggen dat wij die erfenis uit het verleden zo goed mogelijk hebben beheerd en opgebouwd. Met z'n allen vormen we een hechte gemeenschap die naar ik hoop nog zeer lang in Wijk a/Zee zal blijven bestaan. Tenslotte wil ik eindigen met een woord van dank aan Wil en Jaap Aardenburg voor de prettige wijze van samenwerken die wij als bestuur ervaren hebben en voor de vele werkzaamheden die met name Jaap op het terrein ten behoeve van de vereniging heeft uitgevoerd. Ik wens u allen een fijn jubileumjaar.

P. A. de Vries
voorzitter

BIJNA 25 JAAR ONDERDELEN ERVARING

ELCO SMIT

1001 onderdelen

voor alle wasmachines-

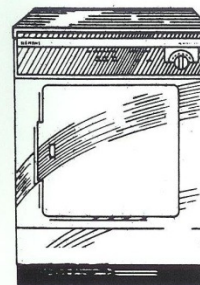
koelkasten-stofzuigers-vaatwassers.

Verkoop van nieuwe machines

gespecialiseerd in

Siemens en Zanker.

OOK VOOR UW REPARATIES!

**voor inlichtingen
02510-27265**

Boeweg 49, Beverwijk